

Právo životního prostředí, formálně řazené do širšího okruhu práva správního, představuje široký a různorodý soubor právních norem, jehož společným pojítkem je ochrana jediné, avšak velmi široké hodnoty - životního prostředí. V porovnání s ostatními se jedná o právní odvětví poměrně mladé, vždyť o jeho prvních normách můžeme mluvit až v druhé polovině 20. století. Zároveň jej můžeme popsat jako odvětví velmi dynamické, neustále se vyvíjející a reagující tak na změny, které přináší zvyšující se úroveň vědeckého poznání, měnící se stav životního prostředí, popř. jeho jednotlivých složek a specifické potřeby jejich ochrany.

V souvislosti s touto dynamikou a rychlým vývojem vyvstává zvýšená potřeba určitých základních východisek a idejí, o které by se právo životního prostředí opíralo a z nichž by vycházelo. Takovým pojítkem jsou právě zásady ochrany životního prostředí. Jejich úloha je stejná jako u obecných právních principů - představují pomoc a oporu při tvorbě, interpretaci a aplikaci právních norem. V právu životního prostředí však právě s ohledem na jeho „neusazenost a neustálenost“ hrají dvojnásobně důležitou roli.

Zásady ochrany životního prostředí můžeme tedy řadit do kategorie zásad odvětvových. Oproti obecným právním zásadám vykazují některá specifika, kterým bude podrobněji věnována pozornost níže. Na tomto místě považuji za nutné pouze zdůraznit fakt, že některé zásady ochrany životního prostředí nemůže označit za zásady právní – o těch pak hovoříme spíše jako o zásadách environmentální politiky.